

komsten ved sidste endelige skatteligning. Når året er gået, indgiver skatteyderne selvangivelser, og der foretages endelig ligning, skatteansættelse og skatteberegning. Den betalte forskudsskat modregnes i den endeligt beregnede skat, og hvor der ikke er overensstemmelse, opkræves der restskat eller tilbagebetales overskydende skat.

Et særligt træk ved den finske kildeskat er skattemærkesystemet, der i princippet skal anvendes af alle arbejdsgivere ved tilbageholdelsen af kildeskat i løn og lign. Denne hovedregel fraviges dog, hvor arbejdsgiveren får tilladelse til summarisk opgør, jfr. nærmere nedenfor. Skattesystemet minder en del om det danske feriemærkesystem. Hver lønmodtager får af skattevæsenet udleveret en skattebog, der indeholder oplysning om lønmodtagerens navn, adresse o. s. v. og om, hvilken skattetabel arbejdsgiveren skal anvende ved kildeskattetrækket i denne lønmodtagers løn. Lønmodtageren afleverer skattebogen til sin arbejdsgiver. Ved lønudbetalingen indklæber arbejdsgiveren i bogen skattemærker, som svarer til det skattebeløb, der er tilbageholdt i den udbetalte løn. Arbejdsgiveren køber mærkerne hos det offentlige.

Den i skattebogen anførte skattetabel skal anvendes, når der er tale om løn m. v., som i hovedsagen udbetales lønmodtageren med regelmæssige mellemrum i hans hovedstilling. Hvor lønnen ikke i hovedsagen udbetales med regelmæssige mellemrum, eller hvor der er tale om en bibeskæftigelse eller tilfældigt arbejde, trækkes kildeskatten derimod ikke efter tabel, men efter bestemte procent-satser (10, 20 eller 30 pct. afhængigt af denne lønindtægts størrelse).

Arbejdsgiveren skal ved hver lønudbetaling gøre et notat i skattebogen om det foretagne kildeskattetræk. Af notatet skal bl. a. fremgå lønnens størrelse, det tilbageholdte skattebeløb, og den tidsperiode for hvilken lønnen er udbetalt. Hvis skatten ikke er trukket efter tabel, men med en fast procent, skal baggrunden herfor oplyses.

Som omtalt foran fraviges hovedreglen om anvendelse af skattemærker i visse tilfælde. Ligesom arbejdsgiverne i Norge og Sverige under visse betingelser kan få tilladelse til såkaldt summarisk opgør, kan arbejdsgiverne i Finland opnå tilladelse til ikke at anvende skattemærker. Arbejdsgivere, der får denne tilladelse, opnår tre fordele. For det første medfører tilladelsen en vis arbejdslettelse for arbejdsgiveren, idet han slipper for arbejdet med at købe, påklæbe og makulere skattemærkerne samt med mærkeregnskabet. For det andet skal disse arbejdsgivere først indbetale de tilbageholdte skatter til det offentlige inden 20 dage efter udgangen

af den måned, hvori skatteindeholdelsen er sket (i modsætning til berigtigelsen med skattemærker, der skal ske senest 3 dage efter hver lønudbetaling). Endelig behøver de oplysninger om løn og tilbageholdt skat, som arbejdsgiveren skal skrive på lønmodtagerens skattebog, for disse arbejdsgiveres vedkommende kun at anføres under ét for hele kalenderåret (eller den del af kalenderåret, hvori lønmodtageren har været hos denne arbejdsgiver).

Hvor det er staten eller en kommune, der er arbejdsgiver, har de uden videre tilladelse til ikke at anvende skattemærker. For andre arbejdsgivere er det derimod et bevillingsspørgsmål. Tilladelse kunne tidligere ikke gives til arbejdsgivere med under 15 lønmodtagere, men denne grænse er senere sat ned til 5 lønmodtagere, og selv hvor arbejdsgiveren beskæftiger mindre end 5 lønmodtagere kan der, når særlige grunde foreligger, meddeles tilladelse. I øvrigt er det en betingelse, at det under hensyn til arbejdsgiverens økonomiske forhold, arten af hans bogføring samt „andre på sagen indvirkende omstændigheder“ må anses for forsvarligt at give ham tilladelsen.

Arbejdsgivere, der ikke anvender skattemærker, indbetaler de tilbageholdte skatter til det offentlige over postgiroen.

Tendensen går i retning af, at stadig flere arbejdsgivere får tilladelse til ikke at anvende skattemærker, således at mærkesystemet i stigende grad kun anvendes af de små, ikke-regnskabsførende arbejdsgivere.

Når lønmodtageren efter årets udgang indgiver selvangivelse, vedlægger han sin skattebog. Når skatteligningen er foretaget, og den endelige skat er beregnet, modregnes de foreløbige skattebeløb, som skattebogen udviser, i den endelige skat. Er der ikke overensstemmelse mellem foreløbig og endelig skat, tilbagebetales der overskydende skat, eller der opkræves restskat.

Den Tyske Forbundsrepublik (Vesttyskland).

A) Den historiske udvikling.

Kildeskat (lønskat) blev første gang indført i Tyskland ved nyordningen af finans- og skattesystemet efter den første verdenskrig. I en lov om indkomstskat til riget, der kom i marts 1920, blev det foreskrevet, at der ved udbetaling af arbejdsløn skulle tilbageholdes 10 pct. i lønskat. Procentsatsen var den samme for alle lønmodtagere, og skatten skulle tilbageholdes i bruttolønnen uden fradrag af nogen art. Den endelige skat skulle altid fastsættes ved skatteligning efter indkomstårets udløb, hvor der så skulle foretages tilbagebetaling